

บทที่ 4

วิเคราะห์และเปรียบเทียบ

การตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในร่างกาย เป็นการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม และเป็น การรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

4.1 ผู้มีอำนาจในการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์

การตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในร่างกายผู้ขับขี่นั้น เป็นการแสวงหาพยานหลักฐานจากสิ่งที่ได้จากร่างกายของบุคคล(ผู้ขับขี่)ผู้ที่มีอำนาจในการตรวจวัดตามกฎหมายของไทยแบ่งได้ ดังนี้

1)ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 คือ พนักงานสอบสวน หมายถึงเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

2)ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 142 คือ เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่

สรุปได้ว่าผู้มีอำนาจในการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ว่าจะเป็นพนักงานสอบสวน ตำรวจจราจร หรือตำรวจผู้ควบคุมงานจราจร

ส่วนในกฎหมายของต่างประเทศนั้นผู้มีอำนาจในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ได้นั้นมีดังนี้

1) ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้มีอำนาจคือเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากคดี Schmerber V. California จำเลยขับรถจนเกิดอุบัติเหตุขณะมีเมเา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สั่งให้แพทย์เจาะเลือดไปตรวจซึ่งศาลรับฟังเป็นพยานหลักฐาน จากที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3

2)ประเทศอังกฤษ ผู้มีอำนาจในการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ (ตามบทบัญญัติของ Police and criminal Evidence Act 19984 : PACE)

และพระราชบัญญัติจราจรทางบก ค.ศ. 1994 ผู้มีอำนาจเรียกให้ทดสอบคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ (section 12)

3) ประเทศออสเตรเลีย ผู้มีอำนาจก็คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก ค.ศ. 1974 มาตรา 66

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้มีอำนาจในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์นั้น คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ว่าจะทำหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวน หรือพนักงานจราจร

4.2 เงื่อนไขในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์

ประเทศไทยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสามารถทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากร่างกายผู้ขับขี่แบ่งได้ดังนี้

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131/1 นั้นตรวจวัดได้เฉพาะผู้ขับขี่ที่ตกเป็นผู้ต้องหาแล้ว เช่น เมาสุราแล้วขับรถเป็นเหตุทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ หรือได้รับอันตรายสาหัส เป็นต้น ซึ่งเป็นคดีที่มีอัตราโทษขั้นสูงเกินสามปีขึ้นไป นอกจากนี้ต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้นก่อนจึงทำการตรวจวัดได้ และการตรวจต้องทำให้เจ็บปวดน้อยที่สุด ดังรายละเอียดได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ส่วนเงื่อนไขการตรวจวัดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 นั้น เจ้าหน้าที่มีอำนาจเรียกผู้ขับขี่ตรวจวัดได้ทุกคนเมื่อมีการตั้งด่าน แต่การทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่ก่อนจึงทำการทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากผู้ขับขี่ได้ วิธีการทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากผู้ขับขี่ต้องใช้วิธีการทดสอบตามลำดับขั้นตอน คือ 1) ตรวจวัดลมหายใจด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ทดสอบ 2) ตรวจวัดจากปัสสาวะ 3) ตรวจวัดจากเลือด คือ เมื่อไม่สามารถตรวจวัดตามวิธีที่ 1) ได้จึงค่อยใช้วิธีการตรวจวัดตามข้อ 2) และ 3)

สำหรับในต่างประเทศ ประเทศสหรัฐอเมริกาจากคดีตัวอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้นก่อน เนื่องจากปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายจะลดลงได้เมื่อเวลาผ่านไป หรือไม่พบเลย และวิธีการตรวจก็ทำโดยผู้เชี่ยวชาญ วิธีการก็ไม่รุนแรงและน่ากลัว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัยว่าผู้ต้องหานั้นเมาสุรา ก็ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์จากบุคคลนั้นได้ แต่การทดสอบตามกฎหมายจราจรนั้นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่ก่อนจึงทำการทดสอบได้ ซึ่งผู้ขับขี่ยานพาหนะสามารถเลือกวิธีการทดสอบได้ด้วย

ประเทศอังกฤษ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่าบุคคลที่ดูแลพาหนะจักรกลอยู่ในภาวะที่มึนเมาสุราต้องทำการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ทางลมหายใจด้วยอุปกรณ์การตรวจวัดโดยบุคคลนั้นต้องยินยอมตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์

ประเทศออสเตรเลีย ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก ค.ศ. 1974 มาตรา 66 เจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถ และสั่งให้บุคคลที่ขับขี่หรือรับผิดชอบตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ได้โดยมีการตรวจวัด 2 ครั้ง นอกจากนี้ผู้ที่ถูกตรวจยังสามารถเลือกแพทย์มาทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ได้ ในการทดสอบตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่หรือบุคคลที่รับผิดชอบยานพาหนะนั้นด้วย

จะเห็นได้ว่าการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์นั้นผู้ขับขี่ต้องให้ความยินยอมในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ด้วยเจ้าหน้าที่จึงทำการตรวจได้

4.3 สภาพบังคับเมื่อไม่ยอมทดสอบและโทษที่จะได้รับ

ประเทศไทย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อผู้ต้องหาไม่ให้ความยินยอม ก็ให้สันนิษฐานว่าผลเป็นไปตามเมื่อได้ตรวจ ซึ่งใช้เป็นพยานหลักฐานผู้ไม่ยินยอมจะไม่ต้องรับโทษทางอาญาเมื่อไม่ทำตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ เช่น ก. ขับรถชน ข. บาดเจ็บ เจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัยว่าเมาสุราจึงสั่งให้ตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ แต่ก็ไม่ยินยอม เช่นนี้เจ้าพนักงานสอบสวนก็สันนิษฐานได้ว่า ก. มีระดับแอลกอฮอล์ในร่างกายเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ ส่วนกรณีตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 142 นั้น เมื่อผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบ เจ้าหน้าที่มีอำนาจในการกักตัวบุคคลนั้นไว้เพื่อทำการทดสอบได้ แต่ผู้ขับขี่ที่ไม่ยอมทดสอบตามคำสั่งนั้นต้องเสียค่าปรับครั้งละไม่เกิน 1,000 บาท ตามมาตรา 154

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่...) พ.ศ. ... โดยมีหลักการแก้ไขเพิ่มเติมในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากผู้ขับขี่ดังนี้

1) เพิ่มเติมข้อสันนิษฐานทางกฎหมายในกรณีที่ผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบ โดยไม่มีเหตุอันควร และปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ในการทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสุรานั้น ต้อง

มีพฤติการณ์อันเชื่อได้ว่าฝ่าฝืนมาตรา 43(2)ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 จึงทำการทดสอบได้¹

2)ปรับปรุงอัตราโทษกรณีและผู้ขับขี่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้มีการทดสอบว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับขี่รถ โดยมีการกำหนดโทษสำหรับผู้ขับขี่ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้มีการทดสอบว่าเมาสุรา ผู้นั้นต้องรับโทษเท่ากับโทษที่กำหนดไว้สำหรับผู้ขับขี่ที่เมาสุรา² ซึ่งตรงนี้

¹ ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก(ฉบับที่..) พ.ศ... “ มาตรา 142 เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อ

(1)รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6

(2)เห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้นๆ

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืน มาตรา 43(1) หรือ (2) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับรถหรือเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณี เพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากผู้นั้นยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนมาตรา 43(1) หรือ(2) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่น หากผู้นั้นยังไม่ยอมให้ทดสอบตามวรรคสามโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 43(2)

การทดสอบตามมาตรา นี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

² ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่..) พ.ศ. มาตรา 6 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 154/1 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

“มาตรา 154/1 ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ตามมาตรา 142 วรรค 2 และวรรค 3 ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในสำหรับความผิดฐานฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 43(2)”

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าร่างตามมาตรา 154/1 จะไปซ้ำซ้อนบทกำหนดโทษกับร่างมาตรา 142 จึงตัดเนื้อความของร่างมาตรา 154/1 ออกไป เท่ากับว่าผู้ขับขี่ที่ไม่ยอมทดสอบให้ตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ เมื่อไม่ปฏิบัติตามคำสั่งก็เสียค่าปรับครั้งไม่เกิน 1,000 บาทดังพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 154 แต่การไม่ยอมทดสอบใช้เป็นข้อสันนิษฐานว่าบุคคลนั้นฝ่าฝืนมาตรา 43(2) คือ ขับขี่ขณะเมาสุรา

สำหรับกฎหมายในต่างประเทศ ในประเทศสหรัฐอเมริกาตามกฎหมายจราจรนั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ขับขี่ที่ถูกจับ เนื่องจากมีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดหรือลมหายใจ หรือปฏิเสธไม่ยอมตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ บุคคลนั้นจะถูกฟ้องศาลในความผิดฐานขับรถยนต์มีนเมาหรือปฏิเสธไม่ยอมให้ตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ โทษที่จะได้รับคือถูกควบคุมตัว จำคุก ปรับ ใช้ให้ทำงานเพื่อสังคม และงดการอนุญาตขับรถ(เป็นกฎในการระงับใบอนุญาตขับขี่แก่ผู้ขับขี่ที่เมาสุรา) เป็นดุลพินิจของศาลในการลงโทษขึ้นอยู่กับความสำคัญ เช่น ขับขี่รถในขณะมีนเมาแต่ไม่ได้ทำให้เกิดความบาดเจ็บแก่บุคคลอื่นโทษที่จะได้รับ คือ กักขังไม่เกิน 30 วัน และปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์ ส่วนผู้ที่ปฏิเสธจะได้รับโทษหนักขึ้นหากพิสูจน์ในศาลได้ว่าเมาสุรา โดยถูกห้ามขับรถยนต์นานกว่าผู้ที่เมาสุราอย่างเดียว หรือถูกกักขังนานกว่า

ประเทศอังกฤษเมื่อเจ้าหน้าที่พบว่าบุคคลที่ดูแลพาหนะในที่สาธารณะอยู่ในภาวะมีนเมาสุรา ตำรวจสามารถสั่งให้บุคคลนั้นทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ได้ หากบุคคลนั้นปฏิเสธหรือไม่ปฏิบัติตามเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสั่งให้ตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ ถือว่ามีความผิดต้องโทษปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก.ศ. 1994 มาตรา 12,13 ส่วนกรณีตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกปี ค.ศ. 2006 เมื่อเจ้าหน้าที่ตั้งจุดตรวจ(เป็นอำนาจคนละส่วนของมาตรา 12 ตามพระราชบัญญัติปี 1994) และผู้ขับขี่ไม่ยอมทำตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ ณ จุดตรวจคือไม่ยอมทดสอบตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ยูโร หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

ส่วนประเทศออสเตรเลีย ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกปี ค.ศ. 1974 ตามมาตรา 67 เมื่อบุคคลไม่ปฏิบัติตามคำสั่งในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์บุคคลนั้นต้องระวางโทษดังนี้

1)การกระทำผิดครั้งแรก ปรับไม่ต่ำกว่า 16 PU หรือไม่เกิน 50 PU และให้ศาลสั่งว่าบุคคลนั้นขาดคุณสมบัติที่จะถือหรือขอรับใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 6 เดือน

2)การกระทำความผิดครั้งที่ 2 ปรับไม่ต่ำกว่า 30PU หรือไม่เกิน 70 PU หรือจำคุก 6 เดือน และ ให้ศาลสั่งว่าบุคคลนั้นขาดคุณสมบัติที่จะถือหรือขอรับใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 2 ปี

3) การกระทำความผิดในครั้งต่อไป ปรับไม่ต่ำกว่า 40 PU หรือไม่เกิน 100 PU หรือจำคุก 18 เดือน และให้ศาลสั่งว่าบุคคลนั้นขาดคุณสมบัติที่จะถือหรือขอรับใบอนุญาตขับขี่ตลอดไป

จะเห็นได้ว่า เมื่อบุคคลผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบในการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในร่างกาย โทษที่บุคคลนั้นจะได้รับในต่างประเทศจะหนักกว่าของประเทศไทยที่มีโทษปรับเพียงอย่างเดียวสำหรับกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน แต่ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก(ฉบับที่..) พ.ศ. ... นั้นให้เพิ่มข้อสันนิษฐานว่าบุคคลที่ไม่ยอมทดสอบนั้นมีความผิดตามมาตรา 43(2) คือ เมาสุราขณะขับขี่รถ

4.4. การเพิ่มโทษกรณีกระทำความผิดซ้ำ

การลงโทษผู้กระทำความผิดโดยฝ่าฝืนมาตรา 43(2)ของพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ตามมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43(2)ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่” เป็นบทการลงโทษที่บัญญัติไว้อย่างกว้างๆ ไม่ได้บัญญัติถึงผู้กระทำความผิดซ้ำเอาไว้ ทำให้การลงโทษขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอาญาในหลักทั่วไปมาประกอบ

ผู้กระทำความผิดซ้ำ คือ ผู้ที่มีแนวโน้มที่จะกระทำ ซึ่งในความคิดพื้นฐานของการเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำนี้ มุ่งไปที่การมีแนวโน้มสูงที่จะกระทำความผิดอีก การเพิ่มโทษให้สูงขึ้นนี้ มีความมุ่งหมายดังนี้³

1)เพื่อให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด

³ คณิต ฌ นคร. “กฎหมายอาญาภาคทั่วไป”, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน,2547) น.427-431.

2) เพื่อให้ตัวผู้กระทำความผิดเองสำนึกว่า การกระทำความผิดซ้ำจะถูกลงโทษเพิ่ม

ซึ่งโดยทั่วไปตามประมวลกฎหมายอาญามีการบัญญัติเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดซ้ำไว้ในมาตรา 92 และมาตรา 93

มาตรา 92 “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง”⁴

มาตรานี้เป็นหลักทั่วไปในการที่ศาลจะเพิ่มโทษเพราะการกระทำความผิดอีก โดยจะเพิ่มโทษเมื่อกระทำความผิดครั้งหลังจากมีคำพิพากษาถึงที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องพ้นโทษไปแล้ว ซึ่งหลักเกณฑ์ในการเพิ่มโทษมีดังนี้⁵

1. ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษจำคุก
2. กระทำความผิดถูกลงโทษจำคุกอีกในเวลากำหนด
3. ความผิดที่ไม่ถือเป็นเหตุเพิ่มโทษ

“ความผิดที่ไม่ถือเป็นเหตุเพิ่มโทษ” มีบัญญัติไว้ในมาตรา 94 “ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปี นั้นไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตามความในหมวดนี้”⁶

ดังนั้น ถ้าความผิดในครั้งก่อน หรือครั้งหลังเป็นความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปี ไม่ถือเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษ⁷

⁴ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92

⁵ คณิต ญ นคร, อ้างแล้ว เชิงบรรณที่ 62, น.428.

⁶ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 94.

⁷ คณิต ญ นคร, อ้างแล้ว เชิงบรรณที่ 62, น.429.

จะเห็นได้ว่าการเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญานี้ ใช้เฉพาะกรณีถูกลงโทษจำคุก และตามมาตรา 17 “บทบัญญัติในภาค 1 แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้นๆ จะได้บัญญัติเป็นอย่างอื่น”⁸ เช่น ตามพระราชบัญญัติการพนัน มาตรา 14 ทวิ บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิด ต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดสามปีกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้อีก

(1) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดที่กระทำความผิดครั้งหลังเป็นโทษจำคุกและปรับ ให้วางโทษทัณฑ์

(2) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดที่กระทำความผิดครั้งหลังเป็นโทษจำคุกหรือปรับ ให้วางโทษทั้งจำและปรับ”⁹

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าผู้ขับขี่เมาสุราจะมีความผิดตามกฎหมายจราจร ซึ่งมีการบัญญัติความผิดไว้แล้ว แต่ไม่มีการบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำเอาไว้ ถ้าจะนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับร่วมเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำในกรณีขับขี่ขณะเมาสุราก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยเป็นธรรมแก่บุคคลนั้นเท่าไร เนื่องจากการกระทำโดยประมาทยังไม่ถือเป็นเหตุเพิ่มโทษ แล้วเราจะนำมาเพิ่มโทษแก่ผู้ขับขี่ที่เมาสุราได้อย่างไรซึ่งเขายังไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่บุคคลทั่วไป เพียงแต่ความเมาขณะขับขี่จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความเสียหายขึ้นมาได้เท่านั้น เป็นบทกฎหมายมีขึ้นมาเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้ขับขี่จะได้ไม่ไปสร้างความเสียหายหรือเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น แต่เพื่อป้องกันผู้ขับขี่ที่เมาสุรากระทำความผิดซ้ำอีกในฐานะความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(2) คือ เมาสุราขณะขับขี่ จึงควรมีการบัญญัติเพิ่มโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำไว้ในมาตรา 160 ตรี แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก ซึ่งเป็นบทลงโทษผู้ขับขี่ที่เมาสุรา การบัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำในกรณีเมาสุราขณะขับขี่นั้นจะนำวิธีการตามพระราชบัญญัติการพนันมาใช้ โดยทัณฑ์โทษจำคุก โทษปรับ การพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ก็ได้ หรือนำรูปแบบของประเทศออสเตรเลียมาใช้ก็ได้ ลักษณะการลงโทษของออสเตรเลียเป็นลำดับขั้นตอนของการกระทำความผิดแต่ละครั้งดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่สาม และหัวข้อก่อนหน้านี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการลดปริมาณผู้ขับขี่ขณะเมาสุราและป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำทำผิดอีกก็ควรมีการบัญญัติเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดซ้ำไว้ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก ซึ่งเป็นไปตาม

⁸ ดูประมวลกฎหมายอาญามาตรา 17.

⁹ ดูพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 มาตรา 14 ทวิ.

กฎหมายอื่นไม่ต้องใช้วิธีการตามประมวลกฎหมายอาญา และจากการวิเคราะห์ของผู้เขียน ควรเพิ่มโทษเป็นลำดับขั้นตอนเหมือนกับประเทศออสเตรเลีย เพราะบทลงโทษตามพระราชบัญญัติ จราจรทางบกของไทยเรานั้นเป็นการบัญญัติไว้อย่างกว้างๆ ผู้กระทำผิดจะรับโทษเท่าไรก็ได้ตามที่ กฎหมายกำหนดไว้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล บางคนกระทำผิดครั้งแรกอาจต้องโทษจำคุก 1 เดือน พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 8 เดือน หรือบางคน จำคุก 3 เดือน พักใบอนุญาตขับขี่ตลอดไปเลย ก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นการลงโทษแบบทวีคูณบางคนจะเหมือนได้รับโทษหนักไปก็ได้ ดังนั้นจึงควรเพิ่ม โทษแบบลำดับขั้นตอน เช่น ผู้กระทำผิดครั้งแรก จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกินห้าพัน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน แต่ไม่เกิน หนึ่งปี ผู้กระทำผิดครั้งที่สอง จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทขึ้นไปแต่ไม่เกินหนึ่งหมื่น บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินห้า ปี สำหรับการกระทำความผิดในครั้งต่อไป จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทขึ้นไป แต่ไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ตลอดไป เป็น ต้น